

לכבוד דיקן הסטודנטים שלום רב,

שמי בקי סמית איבקוה, בת 26.5, נשואה, גרה ברחובות, ועובדת כמדריכת ח"ן (חבורות נוער) ועליי לאתר ולקדם נערים עם מאפייני סיכון.

למכללת אחווה הגעתי לפני שנתיים וחצי במטרה להשלים בגרויות, לאחר מחשבות רבות על עתידי המקצועי. מרגע שחרורי מהצבא, אני עוסקת בתחום הטיפולי-סיעודי, הדרכה ושיקום עם אוכלוסיות מגוונות כמו: נפגעי נפש, אוכלוסיות מיוחדות ונוער בסיכון.

הסקרנות, הרצון והצורך שלי ללמוד היה תמיד קיים בי אך בעקבות רקע משפחתי לא פשוט (שבו גורמי הרווחה ובתי המשפט היו מעורבים), הגורמים המטפלים התמקדו בעיקר בלשקם אותי מבחינה נפשית ולא לימודית. לאחר שחרורי מהצבא התחלתי לחשוב על לימודים, וכמובן השאלה הגדולה הייתה – לאן פניי מועדות. עם הזמן, ההתנסות שלי עם האוכלוסיות השונות והמגוונות שעבדתי איתם, גרמו לי להגיע למסקנה שאני רוצה להתמקצע בתחום חינוכי/טיפולי.

למרות החששות הרבים, החלטתי לחפש מוסד לימוד להשלמת בגרויות. מעולם לא הצלחתי לשבת בכיתה וללמוד. לא ידעתי כיצד הבוסית שלי תגיב כאשר אשתף אותה בהחלטתי, ואיך אצליח לנהל את הרצף של חיי היום-יום שלי בשילוב עם הלימודים. למזלי, יש לי בעל וסבתא מקסימים ותומכים אשר עודדו אותי לעשות את הצעד הזה.

כשהתחלתי להשלים את הבגרויות במכללה, שמחתי לגלות שבניגוד לאנשי הצוות במוסדות שלמדתי בהם בילדותי אשר התעלמו ממני ולא האמינו ביכולותי, קיימים אנשי צוות מדהימים באחווה, מאנשי ההנהלה ועד למורים. כולם קיבלו אותי בסבר פנים יפות והאמינו בי, מה שנתן לי מוטיבציה והרגשה שעשיתי את הבחירה הנכונה. כך הגעתי למסקנה שגם את התואר אני רוצה לעשות במכללה.

לאחר שנה פניתי ליועצת נירה ושוחחתי איתה על רצוני להיכנס למכינה הייעודית לחינוך, ואכן זה מה שקרה – במרץ 2017 התחלתי את המכינה הייעודית לחינוך. ההרגשה שהתקדמתי בעוד צעד בדרך אל חלומי דרבנה אותי, והידיעה שהצוות המקצועי במכינה מאמין ותומך בי חיזק בי את הרצון להצליח. למרות כל העליות והירידות, הן מבחינה לימודית והן מבחינה כלכלית ואישית, סיימתי את המכינה בממוצע של 95. כשקיבלתי את ההודעה עם הציון הסופי בכיתי מאושר. לא האמנתי שאני – הילדה שאף מורה במערכת החינוך, לא רצה בכיתה שלו, סיימה את המכינה בציון שכזה. גם כיום אני לא מפסיקה להפתיע את עצמי לטובה – את שנה א' סיימתי בממוצע 92.5. אין לי ספק כי ארצה להמשיך ולשמר את הישגיי הלימודיים ואף להעלותם.

בחודש אוקטובר, אני עתידה להתחיל את שנה ב' בתואר לחינוך מיוחד רב גילי. לאור רקע משפחתי (הקשר שלי עם הוריי מגיל מאוד קטן הוא מורכב ומסובך, ואף הוכרתי כחיילת בודדה במהלך שירותי הצבאי) אין לי תמיכה מהוריי. בעלי הוא המפרנס העיקרי, שמשכורתו משלמת את ההוצאות השוטפות של הבית ואת ההוצאות הלימודיות שלי (נסיעות, ציוד לימודי, כדורים לקשב וריכוז וכד'). קשה לי למצוא עבודה שתשתלב עם ימי הלימוד ושמשכורתה תממן לי את

לימודי התואר. עד חודש אוגוסט עבדתי 4 שעות שבועיות עם ילדה בת 4 על הרצף האוטיסטי, וכיום אני עובדת כמדריכה בסניף של קידום נוער בשכונה במעמד סוציו-אקונומי נמוך ברחובות. בשנה א', כאשר קיבלתי את המכתב שבו נאמר שאיני זכאית לקבל מלגת דיקן, פניתי לגב' אורית נוראל כדי לראות אם אפשר לעשות משהו בנידון. לאורך כל השיחה אורית הייתה קשובה ואמפטיית והיה לה מאוד חשוב לנסות לעזור לי. אורית המדהימה נתנה לי מלגה על רקע סוציו-אקונומי נמוך, ואפשרה לי לעשות מלגה חברתית במכללה שבמסגרתה ביצעתי סקרים טלפוניים לגבי הפרויקטים החברתיים שהסטודנטים עושים במסגרת לימודי התואר. לקחתי חלק ביריד של צוות הדיקן ועזרתי לסיטאר גיל ביריד הנגישות שהיא הקימה. בנוסף, אורית חיברה אותי לשגית טיסטר כדי שאלמד אותה כיצד להשתמש בתוכנת ה-Word. בהזדמנות זו אני אודה לאורית על ההזדמנות, הסיוע והתמיכה שנתנה לי.

בשנה שעברה גב' ורד מאיר פנתה אליי ושאלה אותי אם אני מעוניינת להרצות בפני תלמידות המכינה לגבי החוויה שלי בלימודים האקדמיים במכללה וכמובן שמיד הסכמתי. אני מאוד אוהבת את המכללה עם כל העומס הלימודי המשתלב בשגרת חיי. אני מגיעה ללימודים ומרגישה "בבית". בנוסף, לאחר שיחה קצרה עם ד"ר ארז מילר, הוא פנה אליי ושאל אותי אם אני מסכימה להצטלם לסרטון קצר שיפורסם בפייסבוק של המכללה ובו אני אספר על התהליך שעברתי ועודני עוברת במכללה. בהתרגשות גדולה הסכמתי ואני מחכה בקוצר רוח לצילומים בשנה הבאה.

אשמח מאוד אם תסייעו לי במתן מלגה, אשר תקנה לי שקט נפשי ותאפשר לי להמשיך את לימודי התואר על הצד הטוב ביותר.

בתודה מראש,

בקי סמית איבקווה.